

ART54 2014. 11. 30.

Leelkednek sem Art egy kis táplálék

2014. 11. 01. szombat Művészetek palotája

2014. november 1., 19.30
Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

Brahms: Német requiem, op. 45

I. Boldogok, akik sírnak
II. Mert minden test olyan, mint a fű
III. Jelentsd meg, Uram, az én végemet
IV. Mily szerelmetesek a te hajlékaid
V. Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok
VI. Mert nincsen itt maradandó városunk
VII. Boldogok, akik az Úrban halnak meg

Közreműködik:
Sophie Klußmann – szoprán
Dietrich Henschel – bariton
MR Szimfonikusok
MR Énekkar (karigazgató: **Pad Zoltán**)

Művészetek Palotája Budapest
Eméyl Minden térszabatt
mupa.hu

BRAMHMS: NÉMET REQUIEM

Még soha nem hallottam ezt a művet, ráadásul készületlenül mentem, mert nem volt időm keresgélni az Interneten, hogy legalább részleteket hallgassak belőle. Így azután nem volt mit tenni, csak ülni és hallgatni, és kénytelen voltam a műsorfüzetre hagyatkozni.

Korábban láttunk egy színdarabot (Israella Margalit: Trió 2012.09.13. Thália Stúdió), érdemes elolvasni az akkori (ART29) levelemet erről a viszonyról, amely Schumann, Brahms és Clara Schumann kapcsolatáról szól, ami nagyban hozzásegített a zenemű megértéséhez.

Brahmsot Schumann halála ihlette ennek a műnek a megírására és Clara Schumann, aki korának egyik kiemelkedő zongoraművésze (zongoradarabok szerzője, továbbá 8 gyermek édesanyja) volt, sokat segített a mű létrehozásában. A zenemű 7 tételből áll (Lásd: a fentebb a színlapon), de nem gyászmise, hanem oratórium.

A 82 éves jeles karmester vezényelte az előadást, Helmuth Rilling, akit Bach-életmű nagykövetének neveznek és megeremtette a Bach Akadémiák hálózatát. Jelenleg azzal foglalkozik, hogy Brahms összes művét lemezre rögzítsék az Ő dirigálásával. A MŰPÁ-ban történt fellépése ennek a lemezfelvételnek egyik állomása. Nagyon szép este volt.

2014. 11. 02. **dr. Kárpáti Ildikó Antónia és Hadházi Zsolt eljegyzése.**

Hát azt hiszem, hogy ezt már mindenki tudja, mert nem bírtam magamban tartani és belevettem az előző havi Art levelembe. Ide most csak a történeti hűség kedvéért került, no meg egy kicsit azért is, hogy örülhessek még egyszer! Most küldhetek egy képet is:

2014. 11. 05 szerda Magyar Állami Operaház rendezvénye a
Zeneakadémia Solti György Kamaratermében

OPERA
MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ
HUNGARIAN STATE OPERA

Librettó ► Ronald Duncan
Fordította ► Réna Frigyes
Rendező ► Csányi János
Koreográfus ► Mello P. Andrea
Látványtervező ► Kárpáti Enikő

Karmester ► Hámosi Máté

Férfi kórus ► Csihi Gábor
Női kórus ► Kun Ágnes Anna
Collatinus, római hadvezér ► Cser Krisztián
Junius, római hadvezér ► Ambrus Ákos
Tarquinius, etrusz herceg ► Rezsnyák Róbert
Lucretia, Collatinus felesége ► Simon Krisztina
Blanca, Lucretia nevelője ► Bakos Korcella
Lucia, Lucretia szolgálója ► Róser Orsolya Hajnalka

Rómában az utolsó király, az etrusz hóhöz uralkodik. A seregek élén fia, Habis Tarquinius áll, az „asszonyvéd tette egész Rómát”. Az unatkozó római tisztek fogadást tettek asszonyaik hűségére. Egyetlenegy bizonyult feddhetetlennek: Lucrecia. Tarquinius nem állhatja ezt: „Az ő erénye az én gyalázatom!” Meglátogatja az asszonyt és erőszakot tesz rajta. A nő képtelen elviselni a gyalázatot: végig magáról.
Lucrecia félig legendai, félig történelmi alak, akinek halála a Római Királyság végét is jelentette. Története meglehetősen sok között Henry Chaucer, Boccaccio, Shakespeare-é, Rembrandt-é, Niccolò Machiavelli-é és Benjamin Brittené. Az angol szerző kivételesen, le-tisztult és szuggesztív kamaraopera az i. e. V. századba kalauzolja meséi zsarnokságról, romlottságról, erényről és tisztaságról.
A mű az Operaház történetében először a zeneszerző születésének 100. évfordulóján, 2013. november 22-én került bemutatásra. 5 akkor is csak egyszeri alkalommal. Az előadás az idei évadban Csányi János rendezésében a Zeneakadémia Solti György termé-ben látható.

Azt az időszakot mutatja be a darab dalban és némajátékban elbeszélve, amikor Rómáról az a hír járta, hogy „bordélylává vált”! Az unatkozó római tisztek fogadást tettek asszonyaik hűségére. Egyetlen asszony bizonyult feddhetetlennek: Lucrecia.

Tarquinius nem állhatja ezt: „Az ő erénye az én gyalázatom!” – mondja. Meglátogatja az asszonyt. A jóhiszemű Lucrecia fogadja a férje barátját, de a találkozás rosszul végződik! Az asszony nem bírja elviselni szégyenét és öngyilkos lesz. Lucrecia halála a Római királyság végét is jelentette. Története számos művészt ihletett meg, így Benjamin Brittent is, aki az i.e. V. századba kalauzolja meséi a zsarnokságról, a romlottságról! A mű egyetlen egyszer került előadásra. Kár!

2014. 11. 08. szombat Katona József Színház

Nincs megírt mű! Talán a szereplők, talán a dramaturg (Török Tamara), talán a rendező (Máté Gábor) „hordta össze” a szöveget, ami a mai magyar társadalom egyik fontos jelenségét, a kivándorlást mutatja meg. Ez a „dráma nélküiség” az előadás előnye, meg a hátránya is egyben. Előnye az, hogy „visszaköszön” a színpadon látható jelenet, a minden napi valóságban. (Például: az utazás során hogyan távolodnak el az utasok a kellemetlen illatú hajléktalan mellől.) Szinte szóról, szóra hallhatjuk vissza a színpadról, hétköznapi gondolatainkat, az utcán, vagy társaságban hallott szavakat. Hátránya pedig a dráma hiánya! Nincs története a darabnak, nincs drámai kifejlődés, nincs befejezés, tehát a dráma klasszikus értelemben vett szerkezetének (bevezetés/tárgyalás/befejezés) íve hiányzik!

Persze ettől még megérti a néző, hogy miről is van szó, meg „veszi a lapot” azaz megérkezik a nézőkhöz a mondanivaló. De ezt a jelenséget nagy írók olyan ügyesen teszik, hogy a dráma katarzisa évekre hat! Nekem ez a katarzisz hiányzott. (Ha mondjuk például felkérték volna Parti Nagy Lajost az „összehordott” szövegek átdolgozására, bizonyára jobb előadást láthattunk volna.)

Így az előadás a résztvevők legjobb szándéka ellenére is, üres maradt, megrántom a vállam és azt gondolom, hogy ezt a történetet színházba való járás nélkül is tudtam, és majd holnap meghallgatom a közértben a pénztárnál való sorban állás közben.

Látható a színházi szórólapon is, hogy nincs szereposztás, csak a játszó személyek felsorolása.

Meg kell jegyezni, hogy több színház is foglalkozik a jelen idejű politikával, annak visszáságaival, régi, más színművek felhasználásával, közvetítve a kor elkeseredésre okot adó jelenségeit. Például az Übű király, vagy a lengyelek (Örkény Színház), ahol – a helyett, hogy sírnánk – „halálra” nevetjük magunkat! Vagy pl.: **M**erénylet, de **S**ade úr betanításában című darabban! (Átrium Film-Színház)

2014. 11. 10. hétfő Elmaradt Imre nap megünneplése Uránia Nemzeti Filmszínház

Három férfiú, három régi barát összejönének, hogy egymást köszöntsék, Imre nap alkalmából, mely alkalomból megtekintették a fenti nevezetes filmet, felújított változatában. Szép nap volt!

2014. 11. 12. szerda Szépművészeti Múzeum

Rembrandt és a holland arany évszázad festészete

Ugyebár ez a pontos címe a kiállításnak, amelyből kiemelésre került a nagy holland festő neve, amely a hazai és a külföldi közönséget megtéveszti! Nagyon jól tudom, hogy reklám jelenségről van szó és lehet, hogy ez külföldön beválik, de a magyar

közönséget nem lenne szabad ennyire lenézni, pláne 1989 óta, amióta szabadon járhatunk a világban és alig van olyan ismerősöm, aki ne járt volna még a Rijksmuseum-ban.

Szóval nagyon szép a kiállítás, áttekinthető módon van megrendezve, szekciókra (6) van bontva. Négy szekciót végignézünk, és egyre türelmetlenebbül várjuk, hogy mikor látunk már Rembrandtot!

Részlet a Múzeum honlapjáról:

*Az ötödik szekció Rembrandttal és a kortársakra gyakorolt hatásával foglalkozik. Ebben a kiállításrészben kapnak helyet a holland festőóriás alkotásai is, köztük az elsőnek ismert festménye és az utolsó képe is. **A legkorábbi, 1623-ban készült Szemüvegárus című festmény szülővárosából, Leidenből érkezik (Museum de Lakenhal), míg az utolsónak tartott, valószínűleg halála évében, 1669-ben készült Önarckép a firenzei Uffiziből.** E mellett a kiállítás bemutatja a Münchenből (Alte Pinakothek), Párizsból (Musée du Petit Palais) és Londonból (National Gallery) érkezett Önarcképeket is. Egy New York-i magángyűjteményből pedig egy Minervát ábrázoló festményt láthatunk, aminek érdekessége, **hogy egykor a híres magyar műgyűjtő, Nemes Marcell birtokában volt.***

*A következő, hatodik részben a holland művészek számára oly fontos téma, a **városi élet** jelenik meg, ebben **Vermeer mindösszesen 38 képből álló életművéből három jelentős képet bemutatva.** A Geográfus Frankfurtból, az Asztronómus a Louvre-ból, A katolikus hit allegóriája pedig a New York-i Metropolitan Museumból érkezik.*

*A kiállítás a **tájképekkel** zárul, mely fontos és jelentős része a Szépművészeti Múzeum gyűjteményének.*

Az Iparművészeti Múzeumból érkező korabeli bútorok, használati tárgyak, illetve a Széchényi Könyvtárból érkező térképek, atlaszok, földgömbök teszik a tárlatot még izgalmassá. A kiállítást a korszak művészetét bemutató magyarul és angolul megjelenő katalógus teszi teljessé.

Azért is vettem át a Múzeum honlapjáról ezt az ismertető szöveget, hogy aki olvassa, a leveletem tudjon róla, hogy így együtt ezeket a Vermeer képeket soha nem láthatná ezen kiállítás nélkül! Tehát érdemes elmenni és megnézni, annak ellenére, hogy alig van Rembrandt kép!

2014. 11. 12. szerda Állami Bábszínház

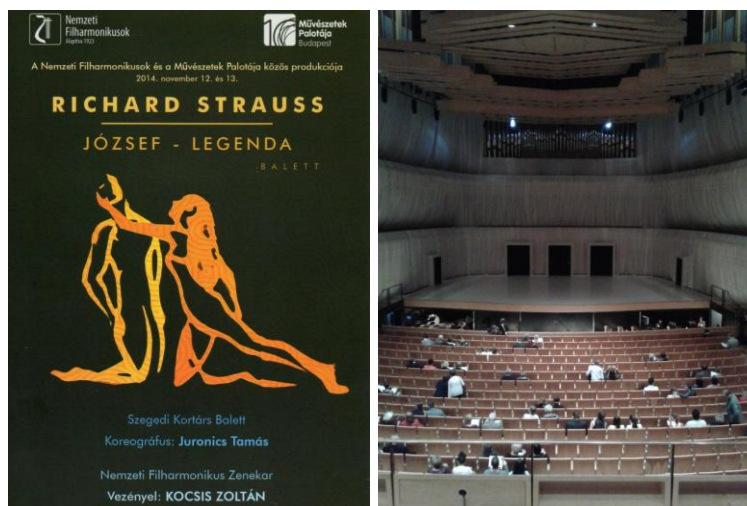

Eléggyé lenyűgöző érzés olyan ember gyűjteményes kiállítását nézni, akit személyesen ismertünk, szerettünk, tiszteltünk. Aki által tervezett két bábút is őrzünk hosszú évek óta és elmondhatjuk, hogy lakásunk szerves része.

Az Andrassy úton levő bábszínház előcsarnokában lett megrendezve Koós Iván kiállítása, ami nagyon öröndetes, de csak egy zártkörű csapat, a bábszínházat látogató közönség tekintheti meg, az egyébként, csodálatos kiállítást.

A látogató gyerekek bizonyára nagy élvezettel nézegetik a bábukat, de fogalmuk sincs azok művészeti értékéről, legfeljebb az szép, ízléses alkotások, a szemléletük kialakításában segédkeznek. Szerintem Koós Iván, és az Ő teljes életműve, tevékenysége megérdemelne egy nagyobb teret, egy igazi kiállítási helyszínt, ahol a múzeumba járó közönség is megtekinthetné, és halála után több évvel végre megismerhetné, hogy ki is volt az a Koós Iván!

2014. 11. 12. szerda Művészetek Palotája

Amikor még szabad fényképezni, tehát a gyülekező közönség és a színpadtér látszik üresen, akkor készítettem ezt a képet, mert nagyon tetszett a fehér borítás, amellyel a színpad mögötti emeletet bevonták. Ebben a fehér térben játszódik az előadás, fantasztikus módon használva fel azt, de ez csak később derült ki.

A műsor első darabja **Richard Strauss: Japán ünnepi** zene című műve volt, amely Strauss utolsó nagyzenekari műve. Alkalmi kompozíció, amelyet a japán császárság fennállásának 2600. évfordulójára készült. Hatalmasra felduzzasztott zenekar adta elő a művet 1940. 12. 23-án Tokióban. A mű öt képből áll: Tengeri-táj, Cseresznyevirág-ünnep, Vulkánkitörés, Szamuráj-támadás, Császári himnusz.

Nagyon tetszetős mű!

Szünet után következett a: **József-legenda**

A bibliai történetet feldolgozó József-legenda című balettet Szergej Gyagilev, a Párizsban működő Orosz Balett impresszáriója rendelte, és mutatta be száz éve.

A jelenlegi előadás Juronics Tamás kifejezetten erre az alkalomra készített látványos koreográfiájával kelt életre, a Szegedi Kortárs Balett művészeinek közreműködésével.

Folytatódott a zenekar Richard Strauss Magyarországon még be nem mutatott vagy ritkán játszott zenés színpadi műveit bemutató sorozata. A sorozat darabjai: Japán ünnepi zene /2014/, József-legenda /2014/, Daphné, /2011/, Capriccio /2012/, A hallgatag asszony /2013/.

2014. 11. 13. csütörtök Erkel Színház

PERA
MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZ
ERKEL SZÍNHÁZ

2014. november 13. 19.00 – 20.35
SÁRVÁR BÉRLLET 3. ELŐADÁS

Szokolay Sándor:

VÉRNÁSZ

Opera hét képből

Szövegíró: G. Lorca nyomán: LLYÉS GYULA

Angol nyelvű feliratok: KOVÁCS BRIGITTA

Karmester: KOVÁCS JÁNOS

Rendező: KOVALIK BALÁZS

Diszlettervező: HORGAS PÉTER

Jelmeztervező: JÁNOSKUTI MÁRTA

Koreográfus: HORVÁTH GÁBOR

Karigazgató: STRAUSZ KÁLMÁN

Anyja: KOVÁCS ANNAMÁRIA

Vőlegény: VADÁSZ DÁNIEL

Szomszédasszony: BALATONI ÉVA

Leonardo: SZEMERÉDY KÁROLY

Feleség: WIERDL ESZTER

Anyós: BÓDI MARIANN

Menyasszony: MIKSCH ADRIENN

Cselédasszony: VAJDA JÚLIA

Apa: SZVÉTEK LÁSZLÓ

Vőfély: CSERHALMI FERENC

I. Favágó: BÁTKI FAZEKAS ZOLTÁN

II. Favágó: HÁBETLER ANDRÁS

III. Favágó: HANTOS BALÁZS

Hold: BONCSÉR GERGELY

Halál: KOVÁCS ANNAMÁRIA

A Magyar Állami Operaház Zenekara

Szokolay Sándor lassan egy éve halott, Vérnász című operáját pedig ötven éve (1964. október 31.) mutatták be először. Azóta bejárta a világot a Kékszakállú után legtöbbet játszott magyar operaként.

Azt hiszem, hogy már írtam ezt a szövegemet egyszer, hogy az a nagy baj van az öregséggel, hogy az ember annyi mindent látott, és ha nem bírja elfelejteni, akkor van összehasonlítási alapja és úgy már nehéz megítélni az új előadásokat. A szüleimmel ott voltam a Vérnász bemutatóján 1964-ben, hogy ki volt a vőlegény, nem emlékszem, de a két nőre igen! (Bár megnézhetném a Papám feljegyzését, de már nincs

rá időm, mert ezt az ART levelet még ma be kell fejeznem!) Szóval az Anya Komlóssy Erzsébet volt, a Menyasszony pedig a Házy Erzsébet! Mind a két énekesnőnek, élete legnagyobb élménye lehetett, egy új magyar zeneszerző, jelentős művében, szerepelni örökérvényű dolog, és ha nem is jegyeznék fel mást erről az előadásról, de azt, hogy Szokolay művében kik voltak az első szereplők az biztosan feljegyzik!

Mind a két nő hatalmasat alakított. Komlóssyra úgy emlékszem, mint egy anyatigrisre! Csodás, 40 év után is emlékezetes előadás maradt számomra!

Ez a mostani, felejthető. Hol van az energia, hol van az erő? A kétségbeesett anyai harc, a lendület, a dráma!

Lendületet, nem úgy kell előállítani, hogy felkunkorítjuk a színpad két felét és felzavarjuk rajta a szereplőket, mintegy a felindulásukat jelezve, hanem erőteljes hanggal, játékkal, zenével! Ettől a szaladgálástól, legfeljebb elmegy az énekesek szusza és nem marad az éneklésre hang és erő!

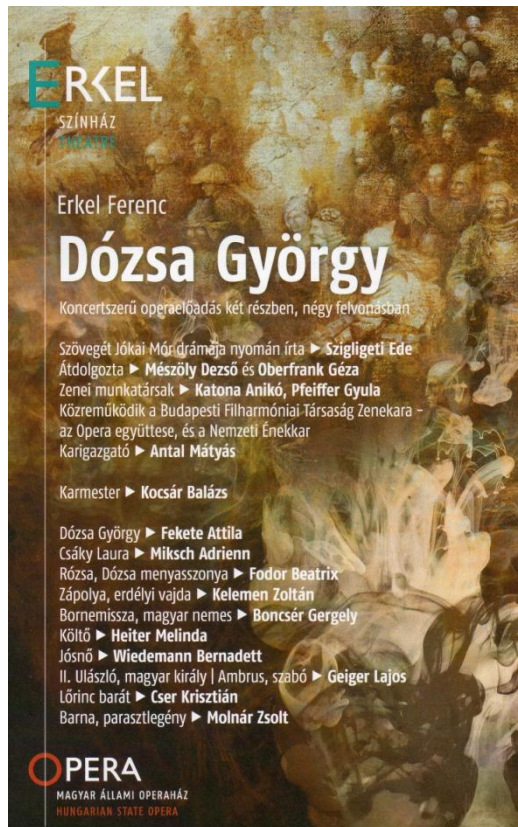
Szóval részemről nagy várakozás előzte meg ezt a darabot és, ha nem is hatalmasat, de csalódtam és nem tudok elvonatkoztatni a 40 évvel ezelőtt látott előadástól, nem sikerült felülmúlni azt.

2001. 09. 16-án a Millenáris Teátrumban a Szegedi Nemzeti Színház előadásában láttunk egy Várnász előadást, amit szintén a Kovalik Balázs rendezett. Visszanéztem a nyilvántartásomat és csodálkozom kissé, hogy a rendező azonos a mostanival! Talán a színpad mérete miatt tűnhet úgy, hogy az az előadás is jobb volt, mint ez a mostani. Miért, hiszen a rendező ugyan az a személy? A kisebb színpad, tömörítette, igaz kényszerűségből, de nagyon hatásosan, az előadás módját. Lehetséges, de ottani tömörítés nagyon jól tett a cselekménynek. Lehet, hogy a nagy játékteret akarta Kovalik Balázs szűkíteni, hogy elérje ezt a tömörítést, de ha már adódott lehetőség a „falra való felfutásra” ki kellett használnia. Lehet, de nem tett jól a darabnak!

Kedves Szokolay Sándor! Ez az interpretáció most nem sikerült, de van ideje a halhatatlanságban, ki tudja várni a jobb időket, mert azok biztosan el fognak jönni!

Lesz majd új Házy Böske és Komlóssy Erzsébet is hozzá!

2014. 11. 17. hétfő Erkel Színház

Lefényképeztem a színpadképet, mert az előadás „koncertszerű” módon lett bemutatva, egy lemezfelvétel kedvéért! Amikor eljöttünk az Erkel Színházból, utunk a 4-es Metró felé vezetett, elhaladtunk a színészbejáró mellett, ahová kihallatszott az utcára a színpadi ügyelő hangja (muszáj kihangosítani, mert kijárnak az utcára dohányozni a zenészek): Kérem a művészeket a korrekciós felvételre!

Sajnálunk egy kicsit Öket, mert az is lehetséges variációnak tűnt, hogy talán reggelig is eltarthat az a korrekció!

Erkelnek nem ez a legjobb műve, talán nem véletlen, hogy nem szokás játszani. Abban azonban igaza van az Operaház vezetésének, hogy, ha már létezik ez az opera, akkor a teljesség kedvéért, ha nem is sorozatban, de legalább egy lemezfelvétel erejéig legyen bemutatva a mű. Akit továbbra is érdekel, az majd megveszi CD-n vagy DVD-n.

„Történelmi lecke fiúknak:”

Engem azonban nem az opera, hanem a műsorfüzet Jókaitól származó idézete nyűgözött le, amely – többek között – a következő borzalmat tartalmazta:

„Dózsa mellől elhullottak a hívei, őt magát végül megkötözve vitték Zápolya elé. Itt találkozott alvezéréivel, kiket a halál megkímélt. Azokat Zápolya tizennégy napig

éhezteté. Harminc egyén halt meg közülük éhen. A megmaradt kilencet elővezetteté. Egy megtüzesített vastrónban ült Dózsa György, fején izzó vaskorona, testét forró zsírral öntözik végig a hóhérok, s tüzes fogókkal csipkedik. Ekkor Zápolya azt parancsolá a megmaradt kilenc kiéhezett fogolynak, hogy egyék meg a vezérük összesütögetett húsát. Hárman undorral tagadták meg az engedelmességet, s inkább karóba hagyták magukat húzni. Hatan nekiindultak fogukkal széttépni vezérüket.

Elnyomatott a lázadás. hetvenezer lélekbe került e harc az országnak.

Így vétkezett a magyar nemesség – saját maga ellen.”

Miután II. Lajos meghalt, Szapolyai az érintetlen haderejével Szeged mellett vesztegelt még akkor is, amikor a törökök kardcsapás nélkül bevették Budát, majd Pestet. A törökök október 13-ig ütközet nélkül elhagyták az országot. Szapolyai a tokaji gyűlésen országgyűlést hívott össze, majd november 1-jén bevonult Budára. A székesfehérvári országgyűlés 1526. november 10-én Jánost királlyá választotta, s november 11-én I. János néven meg is koronázták.

Ennyit a magyar vezetőinkről! Éjen és virágozzék az önös érdek!

2014.11. 16. vasárnap **Szalag utca 11-es számú ház falán emléktábla avatás**

2010-ben olvastam egy cikket a Budai Polgár II. kerületi önkormányzat hivatalos lapjában Czaga Viktória tollából, arról a személyről, akinek az emléktábláját végül is ezen a napon felavattuk. Az olvasás végeztével, szinte azonnal elhatároztam, hogy a Franciskának emléktáblája lesz a Szalag utca 11-es számú ház falán!

Fogalmam sem volt, hogy mekkora fába vágtam a fejszémét! Pláne úgy, hogy még fejszém sem volt! Négy évig tartott a kutatásom és a harcom, szinte mindenkiel, akivel kapcsolatba kerültem.

Itt és most túl hosszú lenne a Franciska tragédiájának, történetének ismertetése, lényeg, hogy Franciska az emberségének vált áldozatává! Jót tett és jótett helyébe mi jár? Úgy bizony...

A házunk helyén álló, egykori házban halt meg. A ház ahová költözött Wein Jánosé volt, aki a Vízművek első igazgatója lett, és akinek azt köszönhetjük, hogy a Duna vize ma is iható. A Duna vizének tisztítása, az Ő javaslata, ötlete alapján történik ma is. Lehetne neki is emléktáblája, de a Franciskát találtam meg először és csak a kitartó kutatásom vezetett el oda, hogy megtudhattam, hogy kinek a házában lakott az özvegy. Ekkor a Vízművekhez fordultam segítségért, de azután a kezdeti lelkesedés elmúltával, gazdasági okokra hivatkozva elutasítottak, de azért egy kis falikutat ideszállítottak.

Talán egyszer még az is elkövetkezik, hogy oda tudjuk vezetetni a vizet, talán!

Annyiban nem vagyok elégedetlen, hogy számos baráttra tettem szert, sok kellemes és ellenkező előjelű tapasztalatot szereztem és megismertem pár olyan embert, akit annak is lehet nevezni!

Készült egy film az avatásról, ami hűen tükrözi a valóságot és nem profi készítette, hanem csak valaki a házból, de pompás lett. Kiderült az is, hogy a Franciska történetéről játékfilm is készült, amit meg fogok kapni, kíváncsian várom. Kaptam a Kislányomtól két könyvet is, a témában, amelyet szorgalmasan olvasgatok.

2014. 11. 27. csütörtök Magyar Állami Operaház

Richard Wagner: Tannhäuser

• Magyar nyelvű feliratok	Klausz Zsuzsa
• Angol nyelvű feliratok	Arthur Roger Crane
• Rendező	Szinetár Miklós
• Díszlettervező	Kecskeméti Sándor
• Jelmeztervező	Schäffer Judit
• Koreográfus	Venekei Marianna
• Karigazgató	Strausz Kálmán
• A gyermekkar vezetője	Gupcsó Gyöngyvér
• Karmester	Pinchas Steinberg
• Hermann	Fried Péter
• Erzsébet	Boross Csilla
• Tannhäuser	Robert Dean Smith
• Wolfram von Eschenbach	Kálmándi Mihály
• Walter von der Vogelweide	Szappanos Tibor
• Biterolf	Szüle Tamás
• Heinrich	Ujvári Gergely
• Reinmar	Cserhalmi Ferenc
• Vénusz	Boross Csilla
• Pásztorfiú	Wierdl Eszter

Barátunk ötlete volt, hogy menjünk és nézzük meg ezt a Wagner művet, és azért tudott rávenni bennünket, mert a Pinchas Steinberg vezényelte az előadást.

Hogy hányszor láttam ezt a művet, arról fogalmam sincs, de ahányszor bemutatták annyiszor biztosan. Természetesen ennek megfelelően a legutóbbi bemutatót is láttam, amelyet Szinetár Miklós rendezett. (2008.01.22. Operaház) 2008-ban még nem írtam ART levelet, de nagyon emlékszem a felháborodásomra, amit nem vártam a Szinetártól, hogy a dalnokversenyre (nem tévesztendő össze a Nürnbergi mesterdalnokok-kal). Az érkező vendégek bevonulását egy német (rosszemlékű) katonai díszszemlére változtatta, félreérthetetlen (Árpád-sávós) vörös-fehér csíkos zászlók lengetésével! A mostani előadás hűen követi a rendező utasításait és most is hátborzongató ez a katonai díszszemle!

Ettől eltekintve nagyon jó előadást láttunk és a Boross Csilla (Erzsébet/Vénusz) szerepében remekel. Ő volt ennek a kettős szerepnek a bemutatón is a sztárja, de az óta – szerintem – „beleérett” a szerepbe! Azt is ide kell vésnem, hogy a Berczelly István alakította Hermann jobb volt, mint a Fried Péter. Nem emlékszem, hogy ki volt

a Tannhäuser, de ez a jelenlegi (Robert Dean Smith), ügyetlen lehet, hogy hangilag megfelel, de annyira suta a játéka, hogy az elképesztő. Főleg a Vénusz barlangjában nyújtott teljesítménye mértéken aluli, mármint a mozgása. Ügyetlenül ölel, ügyetlenül fekszik a heverőn, merev, egyáltalán nem kelti egy vágyakozó férfi látványát, de a szabadulni vágyó férfiét sem! (Egyébként a Vénusz barlang jelenetében a táncosok szerepeltetése, most tűnt csak fel, egysíkú, kellemetlenül ismétlődő koreográfiájú, illenék változtatni rajta. Továbbá el tudnám képzelni, hogy teltebb idomú hölgyek szerepeljenek helyettük, kevésbé táncos alkatúak, mert nagyon nagy a különbség a karcsú kislányok és a főszereplők teltsége között. Balettra sem lenne e helyen nagy szükség, inkább csábításra, a férfit örületbe kergető nők látványa lenne e helyen alkalmasabb!)

A nagy kérdés, ezen az előadáson sem dőlt el, hogy melyik a fontosabb a szerelem-e, vagy a kék!

Pinchas pedig nyújtotta, amit Tőle elvár az ember, bár egy kicsit a pianókat túlzásba vitte és a fortékat nem emelte ki igazán, de lehet, hogy tegnap este éppen ilyen hangulatban volt: Csendesebben gyerekek!

Üdvözet minden olvasónak!

Kívánok Kellemes Karácsonyi Ünnepet illetőleg Hanukát, kinek-kinek kedve szerint.

B.U.É.K.

Szeretettel: Ibici